A°. 1839.

N°. 21.

DONDERDAG, DEN 14den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIEN.

(12545) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 15den Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het **HUIS** en **ERF**, gelegen aan de *Saramaccastraat*, bekend onder La D. No. 522, Oude Wijk en La. E. No. 40, Nieuwe Wijk; aankomende RACHEL ABENDALACH, Weduwe RODRIGUES NUNES.

Voorts:

De Slaven met namen: *Santje*, *Doortje*, *Lucretje*, *Helena*, *Cicilia*, *Bebé*, *Amarantha*, *Johanna*, *Alida*, *Iris*, *Leentje*, *Harrij*, *Willem*, *Heintje*, *Nanette*, *Jetta*, *Frits*, *Livia*, *Amba*, *Brutus*, *Castor* en *Sophia*; aankomende ELISABETH FRANCINA VAN OMMEREN Wed. JOHANNIS COENRAAD MULLER.

Paramaribo, *den* 9 *Maart* 1839.
R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(9912) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om 9 uren verkoopen:

PROVISIEN en STUKGOEDEREN, 800 ps. breede KOPIE BESLAG-PLANKEN, eenige TUIGEN, HOORN BEESTEN, 14 STOELEN en eenige BROOD-SUIKER, voor rekening dien het mogt aangaan.

MENGELINGEN.

Lastig Medelijden.

Dat het allen menschen als schijnt aangeboren te zijn, om, zoodra men iemand aantreft die over eenige ongesteldheid pijn of ongemak klaagt, of bij wien men zulks slechts vermoedt, dadelijk voor geneeskundige te spelen, en zoodanig iemand met allerlei raad lastig te vallen, en zelfs somtijds de geneesmiddelen op te dringen, is reeds van ouds in een belagchelijk daglicht gesteld, zonder dat deze *manie*, die ongeneeslijk schijnt te wezen tot heden eenigzins is verminderd. Nog even als voor eeuwen behoeft men slechts den geringsten zweem van kiespijn, verkoudhied, rheumatiek, enz. aan den dag te leggen, of men zal, in den loop van eenen dag, vijftig verschillende personen aantreffende, (vooral in hen zich daaronder eenige bejaarde matronen bevinden,) zeker des avonds, wanneer men een goed geheugen heeft, of anders de voorzorg heeft gebruikt van alles behoorlijke aanteekening te houden, de keus hebben tusschen een dubbeltal raadgevingen, eene keus onder even zoo veel ongelijkslachtige middelen, welke den geoefendsten *eclecticus* moeijelijk zou vallen. Gelukkig dat, daar bedoelde kwalen veelal van weinig beteekenis zijn, het dikwijls gebeurt, dat het ongemak voor dit heir van vijanden terug schrikkende, reeds, ten beste van den zieke stillekens het hazepad heeft gekozen, eer de patient het over de keus van het geschiktste middel met zich zelven eens is.— Sommigen hebben wel eens beweerd, dat het medelijden met de ellenden onzer natuurgenooten de eenige bron of drijfveer van deze raadgevingszucht is; doch daar men deze onderstelling genoodzaakt zou wezen het meerendeel der werkelijke geneeskundigen dit schoon gevoel van medelijden te ontzeggen, dewijl deze bij lange na niet zoo kwistig met hunne raadgevingen zijn, maar hunne orakels gewoonlijk nimmer dan na plegtig aanzoek en in verwachting van een billijk honorarium en dan nog enkel in geheimzinnige karakters openbaren, zou ik, met verlof, denken, dat de zucht, om met een schijnvertoon van kunde, die men zelf weet niet te bezitten, te pralen, wel een integrerend deel van deze quasi-deugd zal uitmaken. Doch genoeg gefilosefeerd. Wat dan ook de oorzaak zij, het uitwerksel bestaat, en niet alleen bij ons, maar ook in andere werelddeelen.

Nadat de schrijver verhaald had, dat hij een jong man was eene eenigzins bleeke gelaatskleur, niet zwaarlijvig, volkomen gezond, zonder eenig ander ongemak, dan dat hij somtijds vreesde verliefd te zijn, en met een onthutst gelaat tegen het huwelijk opzag, vervolgt hij aldus:

Op eene mijner morgenwandelingen ontmoette ik twee mijner vrienden, die mij sedert eenige dagen niet gezien hadden. Zoodra wij elkander, als naar gewoonte, hadden gegroet, zeide de eene:

» Mij dunkt, gij ziet een weinig bleek; gij moest waarlijk een koud bad gebruiken; niets zet het gestel meer kracht bij dan een koud bad."

» Mits dat het een druipbad is," zeide de ander, hem in de rede vallende, »want naar mijn gevoelen is niets zoo nadeelig voor de gezondheid, als om het geheele ligchaam in koud water te dompelen. Het belet de uitwasseming, stoort de spijsvertering, veroorzaakt kramp, en" — »en," riep ik eenigzins gestoord uit, » ik geloof, dat ik thans geen van beiden zal beproeven."

Omtrent vijf minuten verder gewandeld hebbende, kwam ik aan het huis van eenen vriend, met wien ik gewoon was gemeenzaam om te gaan. Ik trof hem met zijn huisgezin aan het ontbijt. Zijne vrouw, eene dame, met eene groote shawl over hare schouders, om zich tegen de morgenlucht te bewaren, schonk koffij, terwijl de oudste dochter eenen kleinen guit in het oog hield, wiens bolle wangen, en lagchende blaauwe oogen, toonden, hoeveel genoegen hij smaakte door de groote kom met brood en melk, aan welke hij bezig was.

In de eenvoudigheid mijns harten verhaalde ik de ontmoeting, die ik zoo even op straat gehad had.

Mijn vriend schudde zachtkens met zijn hoofd, en zijn oog met veel beteekende uitdrukking op mij vestigende, zeide hij: »Er is iets aan. Gij zijt ziek, mijn goede vriend! Gij moet paardrijden.

» Gij moet alle morgen paarlasch met cider drinken, om eetlust te krijgen," voegde zijne vrouw er bij.

»Gij moet melk drinken," riep de dochter, terwijl zij veel beduidend naar de bolle wangen van haar broertje zag.

»Wurmkruid en alsem zamengemengd, is duizendmaal beter," zeide eene tante, die ter zelfder tijd haar breiwerk nederlegde, — »neen een weinig wurmkruid —"

»Peperment is beter," riep de moeder driftig.

»Een weinig wurmkruid, zeg ik, en versche wijnruit," herhaalde de tante.

»Ja met gember," zeide de dochter — »Tante, Dorothea gebruikt altoos gemberthee met een weinig brandewijn, om er een geur aan te geven."

»Mijne waarde dames! spaar mij, bid ik u," riep ik uit, »ik ben niet ziek, en —"

»Kom," zeide mijn vriend, die nu zijn ontbijt gebruikt had, en zag, met welke verdrietelijkheid ik deze verschillende voorschriften had aangehoord, »ik ga met u wandelen," en mij bij den arm nemende, gingen wij voort.

»Hoe hebt gij het, goede jongens?" was de ruwe begroeting van den eersten, die ons te gemoet kwam. Het was Kapitein Jones. Mijn vriend beantwoordde zijnen groet gulhartig, doch schudde zijn hoofd, terwijl hij mij aanzag.

»Ja, ik zie hoe het is," zeide Kapitein Jones. »Arme jongen! teeringachtig. Doch dat hindert niet. Doe een reisje en dan zal alles wel teregt komen."

Ik dankte hem voor zijne vriendelijkheid en ging verder; en voor de eerste maal in mijn leven begon ik mij in te beelden, dat ik iets gevoelde, dat naar pijn in mijne zijde geleek, doch ik was er niet zeker van.

Eenige schreden verder ontmoetten wij den Heer Thompson, — lang, schraal en mager, het ware afbeeldsel van den honger. Hij sprak ons aan met eene langzame buiging, en zijn oog op mij slaande, zeide hij: »een schoone morgen, mijnheer! vooral voor degenen die, zoo als gij en ik, aan de spijsvertering lijden." —

Mijn vriend, die er vermaak in schepte, om mij met zekere jonge juffer te plagen, bragt mij, zonder van iets te spreken, in de nabijheid van haars vaders huis, en ofschoon het nog vroeg was, stelde hij mij voor, om haar eene visitie te geven: daar de juffer, die Maria genaamd was, ons reeds uit het venster gezien had, kon ik niet met voegzaamheid terug treden. Toen wij aan de deur naderden, deed eene snel voorbij rijdende chais eene wolk van stof ontstaan, dat voor een oogenblik mijne oogen en luchtpijp vervulde. Ik trad het huis met eene ligte kuch binnen.

»O! die hoest, die hoest!" riep de moeder van Maria, »zal u nog in het graf brengen."

»Niets anders dan het stof," zeide ik.

Dit antwoord scheen al haar medelijden op te wekken. Zij zeide iets over de misleidende gedaante van zekere ongesteldheden, en maakte dadelijk gereedheid om mij eene gift balsem tolu te geven. Hare vriendelijkheid was zoo lastig, dat alle tegenstand vruchteloos was. Ik nam het glas en was werkelijk bezig, om hetzelve aan mijne lippen te brengen, toen de deur opening, en drie oude dames binnen traden, twee met zwarte hoeden en de derde met eene bril op.

»Nu ben ik een verloren man!" zeide ik

bij mij zelven. Doch Maria was in de nabijheid, en ik meende eenige hoop van leven in haar oog te lezen.

Eene der juffers met de zwarte hoed sprak mij aan. »Gij zoudt wel doen u in acht te nemen, mijnheer! Gij ziet er uit, alsof uwe long aangedaan was! Hebt gij reeds ajuinthee gebruikt?"

»Nimmer, mevrouw! Ik ben niet ziek, en ik heb een' afkeer van ajuin."

»Ach! gij moet niet vies wezen, als het op de gezondheid aankomt. Drie glaasjes ajuinthee; alle morgen te elf ure warm gedronken, zou u spoedig herstellen. Er is geene zwarigheid in — neem slechts een bosje ajuin —"

» — En maak daarvan eene goede pap," viel de ander juffer met den zwarten hoed haar in de rede, »en draag die aanhoudend op uwe borst, dan zult gij weldra hersteld zijn. Niets opent beter de zweetgaten, en doet den hoest bedaren dan eene ajuinpap."

Ik sloeg een' wanhopigen blik op Maria. »Eene ajuinpap en eene morgen visite! O schim van Esculapius! wat zal ik beginnen."

» Als gij van pappen spreekt," zeide de juffer met de bril, » is mijn voorschrift boterbloemen en azijn. Neem eene hand vol boterbloemen —"

» — En drink rozemarijn en honig," zeide de eerste zwarthoed.

» Dat is wel goed, maar boterbloemen en stroop is beter."

» Of thee van lijnzaad," zeide de moeder.

» Of tarwezemelen," zeide Maria, » met kokend water overgoten en met broodsuiker zoet gemaakt. Ik weet, dat gij wel van tarwezemelen houdt."

Er was iets loos in hare houding, hetgeen mij deed vermoeden, dat zij dit neit regt in ernst zeide. Ik maakte eene ligte toestemmende buiging tegen haar. Toen ik mijn hoofd langzaam oprigtte, ontdekte ik, dat de juffer met de bril mij zeer ernstig aanzag.

» Arme jongman!" zeide zij, » hoe zwak! Gij moet eene pleister op uwen rug dragen. Een weinig Burgundisch pek."

» Of een bordpapier," zeide Maria lagchende.

» Spot niet met het menschelijk leven," zeide de tweede zwarthoed, deftig. » Uw vriend moet zorgvuldig oppassen, of hij is niet lang in de wereld, maar als hij mijnen raad wil volgen — "

» Als hij den mijnen volgen wil," zeide de juffer met de bril, » neemt hij een wijsglas met Spaansche peper en een pintje brandewijn —"

» En vooral eene warme kan met water aan uwe voeten, wanneer gij naar bed gaat," zeide de moeder van Maria.

» En eene flanellen slaapmuts," zeide Maria.

» Dubbele flanel!" zeide de eerste zwarthoed, » of een flanellen hemd zou nog beter zijn."

» En een paar kousen om uwen hals," zeide de tweede hoed.

» Wollen kousen, voegde Maria er bij.

» En drink gedurende den nacht omtrent twee mengelen kokenden cider," voegde de juffer met de bril er deftig bij.

»Een' lepel tabaksthee alle tien minuten," zeide Maria.

» Kind, kind!" zeide de juffer met de bril, scherp, » gij spreekt als eene zottin: eene pap van klissenbladen aan uwe voeten."

» Neen, roggemeel en cider," antwoordde de tweede hoed.

» Neen, neen — mostaardzaad en azijn," zeide de derde driftig. » Ik herinner mij, dat —"

Menschelijke geduld zou niet meer hebben kunnen verduren. Ik sprong van mijne zitplaats op, maakte eene schielijke buiging, en verliet het huis met zoo veel overhaasting, dat ik bij het heengaan over den drempel struikelde, en bijna viel.

» Hebt gij uw' voet verstuikt?" zeide een heer, die voorbijging, » indien dit zoo is, neem dan een weinig opodeldoch."

» Een chemisch bad," zeide de dame met de bril, naar de deur loopende.

» Wrijf uw' voet met flanel," riep de eerste zwarthoed, achter haar aan komende.

» Neem een' emmer vol tarwezemelen," zeide de tweede, de trappen af komende, » meng het met warm water, roer er eene gesmolten kaars onder, en —"

» Doe heden namiddag eene wandeling met mij," zeide Maria.

De Vrouw met het Varkenshoofd.

Reeds meermalen is het vertelsel van eene vrouw met een varkenshoofd, die zich echter voor dit ligchaamsgebrek door een vermogen van verscheiden millioenen wist schadeloos te stellen, in Frankrijk herhaald geworden. Wanneer echter de minnaars van het geld dezer vrouw zich opdeden, om hare hand en het huwelijksgoed te verwerven, vonden zij, dat men hen had voor den gek gehouden. Een goochelaar in Engeland heeft zijne zaak beter verstaan; hij had zich een wanschepsel van deze soort weten aan te schaffen, en vertoonde het levend in de volkrijkste gedeelten van Londen. Het was eene soort van wilde vrouw, die men de vrouw met het varkenshoofd (*pig-faced lady*) noemde. Zij was over en over met klatergoud, veêren, valsche parelen en diamanten versierd, en als gezel had zij een' even zoo wanschapen dwerg bij haar, wiens potsen de menigte bezig hielden, terwijl de vrouw met het varkenshoofd dezelfde gapers schrik aanjoeg, dewijl zij hare oogen als in woede verdraaide en hare groote scherpe tanden, met welke zij alle oogenblikken haren kleinen pagie dreigde te verscheuren, toonde. Overigens bood zich dit monster aan geene vrijers aan, en verre van hare bewonderaars te verrijken, leefde zij integendeel even als de goochelaar, die haar zien liet, van de opbrengst hunner vrijwillige giften. Eenige dagen daarna verloor men zich in Londen in gissingen, wat deze vrouw met het varkenshoofd eigenlijk zijn mogt: en tot welke klasse van het dierenrijk zij behoorde. Men kon het hieromtrent volstrekt niet eens worden. Een toeval ontsluijerde eindelijk het geheim. De dwerg namelijk, door slechte behandeling van zijnen meester vertoornd geworden, was met zijne gezellin naar het policiebureau van *Union-hall* gegaan, om zich aldaar regt te verschaffen. De dwerg, die met zijn hoofd niet aan de tafel van het bureau kon reiken, en om gezien en gehoord te worden op de teenen ging staan, verhaalde toen zijn tragi-comisch ongeval, hetgeen hij had moeten lijden op een regt kluchtige wijze. Hij gaf zich voor eenen zekeren Lipson uit, met bijvoeging, dat hij in den troep van een' kwakzalver geëmploijeerd was. — » Maar wie is dan die vrouw met het varkenshoofd? Is het een dier of de duivel?" vraagde de geregtelijke beambte. — » Ach, mijnheer!" antwoordde de dwerg, » weet gij dat dan niet? het is noch dier, noch duivel, noch vrouw. Het is niet anders, dan een geschoren beer, die ook niets meer gelijkt dan een naakt geschoren hoofd. Zijn heer laat hem nu zittende dan staande zien, en kunststukken doen, die mijn leven in het grootste gevaar brengen. Ook ziet gij zelf hoe smartelijk het voor een' armen dwerg moet wezen, om zulk schepsel tot gezelschap en speelmakker te hebben, dat nogtans nog beter onderhouden wordt dan ik, die men bijna van honger laat sterven. De dwerg werd echter naar een ander geregt verwezen, om aldaar zijne klagt in te brengen. Ontevreden verliet hij het bureau der Policie, en werd door eene nieuwsgierige menigte verzeld.

ALLERLEI.

PIERRE DU CHASTEL, een door ijverige studie, en veel reizen vooral in het Oosten, hoogst beschaafd man, vond bij zijne terugkomst een zeer gunstig onthaal aan het hof van FRANS I. De Koning benoemde hem tot zijnen Voorlezer en Bibliothecaris, en konde hem niet genoeg bewonderen, als de onuitputtelijkste bron van belangrijke en leerzame onderhoudendheid. Deshalve besloot hij ook hem tot de hoogste geestelijke waardigheden te bevorderen, maar vond het noodig, toch vooraf eens naar zijnen stamboom te vernemen. DU CHASTEL, die nooit om een passend antwoord verlegen was, antwoordde met de grootste bedaardheid: »Sire! in de ark van NOACH waren drie broeders, ik weet echter waarlijk niet uit welken van de drie, ik juist afstam. Zoo veel echter is onwedersprekelijk waar, dat een van de drie mijn stamvader is." De Koning lachte, en bevorderde hem eerst tot Bisschop van Toul en eindelijk van Orleans.

De eerste menagerie, zoo als thans geen Vorst of particulier ze meer heeft, bezat de Koning PTOLEMEUS PHILADELPHUS 285 jaren voor CHRISTUS. Hij had elefanten, herten, buffels, struisvogels en antilopen, door welke zijne wagens getrokken werden. Hij had Ethiopische schapen, witte Indische herten, luipaarden, panters; 24 der grootste leeuwen en witte beeren. De laatste bevinden zich niet alleen aan de noordpool maar ook op den Libanon, zoo als thans RUPPEL heeft medegedeeld. De menigte en zeldzaamheid zijner dieren was even groot.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den dezer, de Schoener onder Engelsche Vlag Arrow (Gouvernements Packet) onder bevel van den Gezagvoerder J. Henderson, van Barbados, hebbende 8 dagen reis; Passagiers: de Hoog Welgeboren Heer Sir Edward Cust, Luitenant Kolonel in Engelsche dienst met Mevrouw deszelfs Echtgenoot en Dochter, benevens gevolg.

Den 13den, de Noord Amerikaansche Brik Garnet, Kapt. Henrij Hodge, van Boston, hebbende 21 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 11den, de Nd. Am. Brik Sailors Return, Kapt. J. Tinker, naar New-York; lading: 144 vaten Malassie.

IN TEXEL GEARRIVEERD:

Den 24sten December 1838, de Jonge Lodewijk Anthonie Kapt. R. Tjebbes. — Den 26sten, Rio de Janeiro Packet, Kapt. B. M. Corbière. — Beide van hier.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.